

รอยต่อ

บ อ ง ชี วิ ต

ในเสี้ยววินาทีนั้น รถจึงพุ่งทะยานเข้าไปหาเนินดินเตี้ยที่ แรงปะทะทำให้รถลอยสูงขึ้นไปในอากาศ

พ ชญา ศรีแดง หรือ คุณตุ๊กตา ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้ประสบกับอุบัติเหตุของคุณยาย ที่เพิ่งผ่านมามาหมาดๆ ว่า เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ หลังจากปิดภาคเรียนใหม่ๆ เธอและเพื่อนชวนกันไปเที่ยวพักผ่อนด้วยการไปพื้ทยา หลังจากขออนุญาตคุณแม่เรียบร้อยแล้ว จึงนัดกับเพื่อนให้มารับเวลา ๖ โมงเช้า

ตุ๊กตารีบอาบน้ำ แต่งตัวให้เร็วที่สุด คำว่าอะไรได้ก็รีบถลาออกจากบ้านไป เพราะเพื่อนๆ ที่นัดกันไว้ได้มา

รับก่อนเวลานัดหมาย และมานั่งรอนานแล้ว ปกติก่อนที่จะออกจากบ้านไปไหนที่ไกลๆ เธอจะต้องเข้าทอ้งพระใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาที เพื่อกกราบขอขมาของคุณพระศรีรัตนตรัย หลวงพ่อวัดปากน้ำและคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ช่วยคุ้มครองให้เธอปลอดภัยในการเดินทาง

แต่ด้วยความรีบเร่ง หรือจะด้วยเหตุอะไรไม่ทราบ วันนี้เธอลืมเข้าไปในทอ้งพระ ลืมแม่กระทั่งองค์พระที่เคยคล้องคออยู่เป็นประจำ

หลังจากที่ตระเวนรถไปรับเพื่อนๆ ที่นัดกันไว้ครบทั้งหมด ๕ คน ก็มุ่งหน้าไปพื้ทยา ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

พอเหลือบดูเวลา ก็เกือบ ๔ โมงเย็นแล้ว

เพื่อนคนหนึ่งตกใจ รีบ

ชวนกลับบ้าน

ทันที "เฮ้ย..

พวกเรา

กลับ

กันเถอะ เราไม่ได้บอกแม่ไว้ว่าวันนี้จะมาพยาย
เย็นนี้จะต้องไปส่งน้องกลับออสเตรเลีย ตอน ๖
โมงเย็นด้วย !! เหลือเวลาแค่ ๒ ชั่วโมงกว่า เรา
ต้องไปให้ทัน” ทุกคนเข้าใจในเหตุผลดี จึงขึ้น
จากน้ำ รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วขึ้นรถกลับ

รถ TOYOTA CAMRY สีแดงเลือดหมู
แล่นออกจากพญาเข้าสู่ถนนสายบางนา-
ตราด ดัดตรงไปออกทางมอเตอร์เวย์อย่างรวดเร็ว

ด้วยความใจร้อน กลับกลับไปไม่ทันส่ง
น้องชายที่สนามบิน อีกทั้งคนขับและผู้โดยสาร
ซึ่งยังอยู่ในวัยรุ่น จึงขับรถด้วยความเร็วสูงถึง
๑๕๐ - ๑๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ทางมอเตอร์เวย์ จะเป็นเส้นทางที่รถทุก
คันต่างก็เล่นในอัตราความเร็วสูง โดยเฉพาะ
เวลาเย็นๆ เป็นช่วงเวลาที่รีบเร่ง คนส่วนมาก
จึงเลือกใช้เส้นทางนี้กันเยอะ ทำให้มีรถค่อนข้าง
หนาแน่นตลอดเส้นทาง

รถของตุ๊กตาและเพื่อนๆ จึงแล่นมาด้วยความ
ความเร็วสูง มีจังหวะไหนที่สามารถแข่งได้
เพื่อนก็ขับแซงขึ้นไปเรื่อยๆ คนที่ไม่ได้ขับก็นั่งลุ้น
กันสุดขีด แต่ไม่กล้าจะเตือนเพื่อนให้ลดความ
เร็วลง รถที่แล่นเร็วขนาดนี้ ถ้าไม่เจอลสิ่งกีดขวาง
ก็ไม่มีปัญหา

จนมาถึงถนนเส้นบางปะอิน - ปากเกร็ด
สิ่งที่ทุกคนไม่อยากจะเกิดขึ้น เมื่อเข็มชี้ความ
เร็วอยู่ที่ ๑๖๐ พอดี พอรอดแข่งโค้งเข้าถนนสาย
บางปะอินเท่านั้น ทุกคนต้องตกใจสุดขีด เพราะ
ข้างหน้าคือ เนินดินสูง กว้างประมาณเมตร

กว่าๆ ขวามือคือ ขบวนการรณรงค์ ชัย
มือคือราวเหล็กกันไหล่ทาง

ทุกคนตกตะลึง คิดอะไรไม่ออก ในเสี้ยว
วินาทีนั้น รถจึงพุ่งทะยานเข้าไปหาเนินดินเต็ม
ที่ แรงปะทะทำให้รถลอยสูงขึ้นไปในอากาศ
ท่ามกลางวินาทีมรณะนั้น ตุ๊กตาได้ตะโกนร้อง
เรียกคุณยายมาหารัดนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
อย่างสุดเสียง คุณยาย... คุณยาย ... คุณยาย
เธอบรรยายความรู้สึกลงตรงนั้นว่า..

“ ต อ น
นั้นหนูนึก
อ ย า ง
เดียวไม่
รอดแน่
ใจหนูเข้า
ไปเกาะ
แน่นอยู่
ที่ ศูนย์

ครอบครัวคุณพิชญามาวัดเป็นประจำ

กลางกายแนบแน่น แล้วหนูก็นึกถึงคุณยายโดย
อัตโนมัติ ในใจหนูนึกให้คุณยายช่วยหนูด้วย!
แต่ปากหนูก็ตะโกนออกมาได้แค่ คุณยาย..
คุณยาย..คุณยาย..แล้วรถก็ค่อยๆ ลอยลงมา
หน้ารถเข็ดขึ้นข้างบน พอท้ายรถกระแทกกับพื้น
ถนนเท่านั้น รถก็เหวี่ยงบิดไปบิดมา พุ่งไปทาง
ขวามือชนกับรถบรรทุกแก๊ส และเสียหลักพุ่งไป
ทางซ้ายมือ รถก็ส่ายไปชนกับเหล็กกันไหล่ทาง
ซึ่งๆๆๆ จนหมดเหล็กกันไหล่ทาง แล้วรถก็
หลุดโค้งพลิกอีกหลายตลบ ก่อนที่จะตกลงไปใน
คูข้างทาง

รุดอยู่ใน
สภาพตะแคงข้าง
ตั้งฉาก ๙๐ องศา
กันชนหน้าไม่รู้
กระเด็นไปไหน
กระจกข้างหัก
หลังคาบุบ กระจก
หลังแตก พวกเรา
ทั้ง ๕ คน คลาน
ออกมาตรงกระ
จกหลังด้วยความ
ตกใจ ต่างคนต่าง
รีบสำรวจตัวเอง
ปรากฏไม่มีใครมี

คุณยายอาจารย์ ท่านได้ให้ความเมตตาช่วยเหลือทุกๆ คนที่มากราบขอพรท่าน

บาดแผลเลย มีแต่รอยขีดข่วนนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น
เพื่อน ๆ ต่างก็แปลกใจ เพราะว่าในขณะที่รถ
กระแทกกับสิ่งกีดขวางนั้น พวกเรากลับรู้สึก
เหมือนมีอะไรมาหุ้มเอาไว้ แรงกระเทือนกลับ
น้อยมาก พอหายตกใจแล้ว เพื่อนๆ ก็ถามหนู
ว่า เธอนึกถึงอะไรหรือ แล้วคุณยายที่เธอเรียก
เป็นใคร ก็บอกเขาไปว่า คือ แม่ชีที่ท่านมีความ
เมตตา ท่านมีสมาธิสูงมาก เราเคารพนับถือท่าน
ครอบครัวเรามีโอกาสเข้าไปกราบท่านบ่อยๆ
เพื่อนก็รับฟังด้วยความอัศจรรย์ถึงอานาภาพของ
คุณยาย ที่ทำให้ทุกคนรอดตายอย่างปาฏิหาริย์
ในครั้งนี่

แต่ในใจหนูนั้นเกิดทุน อยากบูชาคุณยาย
มาก อยากทดแทนคุณท่านเป็นที่สุด พอกลับถึง
บ้าน ประโยคแรกที่พบหน้าคุณพ่อ หนูขอสร้าง

ลานธรรมบูชาคุณยายทันที คุณพ่อถึงว่าทำไม
หนูถึงต้องรีบบอกและต้องทำให้ได้ เกิดแรง
ศรัทธาอะไรหรือ หนูจึงบอกให้ท่านหายสงสัยว่า
ไปประสบอุบัติเหตุอย่างร้ายแรงมาได้บารมีคุณ
ยายช่วยให้ปลอดภัย คุณพ่อถึงกับตะลึงเพราะ
ตัวหนูเองไม่มีร่องรอยหรือได้รับบาดเจ็บใดๆ
เลย แต่ผู้ใหญ่ทุกคนที่ทราบเรื่อง ต่างเตือนหนู
เป็นเสียงเดียวกันว่า “รอดมาได้ก็บุญแล้ว
ทีหลังอย่าชิง”

นับว่าตึกดาเป็นวัยรุ่นที่โชคดี ที่เติบโตมา
พร้อมกับการเรียนรู้ประสบการณ์ทางโลกและ
ทางธรรมควบคู่กันไปด้วย เพราะเธอได้มีโอกาส
ตามคุณพ่อคุณแม่ มาพบกับบัณฑิตในทางธรรม
บ่อยๆ ตั้งแต่อายุ ๓ ขวบ ได้เห็นแบบอย่างการ
ประพฤติธรรมของผู้มีคุณธรรมสูงๆ โดย

เฉพาะคุณยายอาจารย์ ผู้ซึ่งเป็นต้นแบบ ต้นบุญที่ดีให้แก่เธอ

เมื่อประสบกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายซึ่งจะควบคุมตนเองให้รอดพ้นอันตรายได้ เธอก็ยังมีครูบาอาจารย์ ผู้ทรงอภิญญามาช่วยคุ้มครองให้แคล้วคลาดปลอดภัยได้อย่างอัศจรรย์

ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ครอบครัวของคุณพจน์-คุณพัชรา ศรีแดงและลูกสาวพิชญา ได้มาทำบุญลานธรรมบูชาครู ด้วยใจที่ศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม โดยเฉพาะคุณแม่พัชรานั้น ตลอดระยะเวลา ๑๐ กว่าปี ได้นำพาครอบครัวให้ทำความดี ตามที่คุณยายท่านสอนเสมอมา และในวันนั้นก็ได้พบปรากฏการณ์พิเศษ เห็นคุณยายอาจารย์ด้วยตาเนื้อ ท่านปรากฏอยู่ที่บริเวณโดมมหารธรรมกายเจดีย์

เธอพูดถึงเหตุการณ์นั้นว่า “หลังจากเสร็จพิธีอธิษฐานจิตที่เจดีย์ ก็เตรียมตัวไปร่วมพิธีสวดพระอภิธรรมที่เรือนทองของคุณยายต่อ ก่อนเดินทางกลับ เธอก็หันกลับไปมองที่เจดีย์อีกครั้ง พอมองไปที่บนโดมเจดีย์ เห็นดวงแก้ว ดวงโตเลยนะค่ะ ข้อนอยู่ตรงโดมแล้วเห็นหลวงพ่อดำปางน้ำปรากฏอยู่ รู้สึกปีติมากค่ะ พอเดินออกมาใกล้จะถึงเรือนทองก็เห็น เอ๊ะ! ทำไมทุกคนมองไปที่เจดีย์หมดเลย คุณพจน์เขาเห็นคุณยายก่อน ก็บอกให้พี่มองไปที่ยอดโดมอีกครั้ง พี่ก็เห็นเป็นใบหน้าคุณยายอยู่บนโดมสีทอง ท่านยิ้มให้อย่างงดงาม แก้มอ้มเอิบ สัมผัสได้ว่าท่านดีใจและชื่นชมพวกเรามาก เห็นพวกเรารักบุญ รักการทำความดี พี่กับสาธุชนร่วมร้อยเห็น

พร้อมกันหมดค่ะ”

เมื่อคุณพัชราถูกถามว่า ในวันที่รู้ว่าลูกไปพบอุบัติเหตุมา ผู้เป็นแม่รู้สึกอย่างไร..

“ตกใจค่ะ..ใจหายนะค่ะ นับได้ว่าเรายังโชคดีที่เราเป็นลูกหลานของคุณยาย ลูกหลานหลวงพ่อดำ ท่านตามคุ้มครองเราอยู่ แต่ทางที่ดีก็อย่าประมาท ประมาทไม่ได้ค่ะ โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่เราประมาทไม่ได้ ถ้าเป็นอะไรไปแล้ว เราจะต้องมานั่งเสียใจภายหลัง พี่และคุณพจน์พาเด็กๆ มาวัดกันตั้งแต่เขาตัวเล็กๆ แต่ก็ไม่ได้เข้มงวดกับเด็กมาก พอโตขึ้นเราก็ก็นสบายใจ เขาไปเที่ยวหรือไปทำกิจกรรมอะไรเขาก็จะบอก เราก็ก็นิ่งไป พอมาบอกเราก็ก่อนุญาตแล้วเตือนให้ระวังและให้รู้จักคิดแก้ปัญหา

..ครอบครัวของเราจึงไม่ห่วงตรงนี้มากนัก เพราะธรรมะได้สอนให้เขารู้จักแยกแยะเลือกเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ดีๆ ให้กับชีวิตเสมอ..

เฉพาะหน้าเขาจะได้เปรียบตรงที่มีประสบการณ์ทั้งทางโลกและทางธรรมมาช่วยตัดสินใจในการแก้ปัญหา ครอบครัวของเราจึงไม่ห่วงตรงนี้นัก เพราะธรรมะได้สอนให้เขารู้จักแยกแยะเลือกเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ดีๆ ให้กับชีวิตเสมอ” คุณพัชรากล่าวถึงครอบครัวของเธอที่มีลูกกำลังอยู่ในวัยรุ่น ด้วยความมั่นใจว่า ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมจะช่วยให้ทุกคนในครอบครัวมีความสุขและปลอดภัยในชีวิต..